

L'anella olímpica, en la corda fluixa

Els sindicats de la construcció reivindiquen des de l'any 84 contractes mínims de sis mesos. La patronal no cedeix i la Generalitat s'autodesigna com a àrbitre del conflicte. Ha arribat la polèmica.

Ferran Bosch

La condició necessària que s'ha de donar perquè un govern dicti un laude o un arbitratge és que, de resultes del conflicte, hi hagi terceres persones afectades. Aquesta mesura, que és entenedora quan el conflicte afecta el sector de la sanitat o el dels transports, s'aplica ara apel·lant a l'honor nacional de Catalunya i a la necessitat de tenir enllestit l'estadi de Montjuïc per al setembre del 89. La Copa del Món d'atletisme es disputarà en aquestes dates i convé que l'opinió internacional se senti satisfeta de l'esdeveniment.

Tot i que el conflicte de la construcció és actual, i que es preveu que seguirà sent-ho, porta ja quatre anys d'història a l'esquena.

L'any 84, amb el ministre Almunia al govern central, s'inicià la guerra dels contractes. Tant els sindicats majoritaris, UGT i CCOO, com la patronal de la construcció tenien opinions força diferenciades al respecte. Els representants sindicals demanaven la instauració definitiva del contracte mínim de sis mesos, per tal d'assolir la tan desitjada estabilitat laboral. Paradoxalment, basant-se en el mateix argument, la patronal reclamava la màxima llibertat a l'hora de fer contractes.

L'èxit dels sindicats encara no ha arribat: avui, la patronal disposa de vint-i-una modalitats diferents de contractació.

Aquest contracte, sí; aquest contracte, no

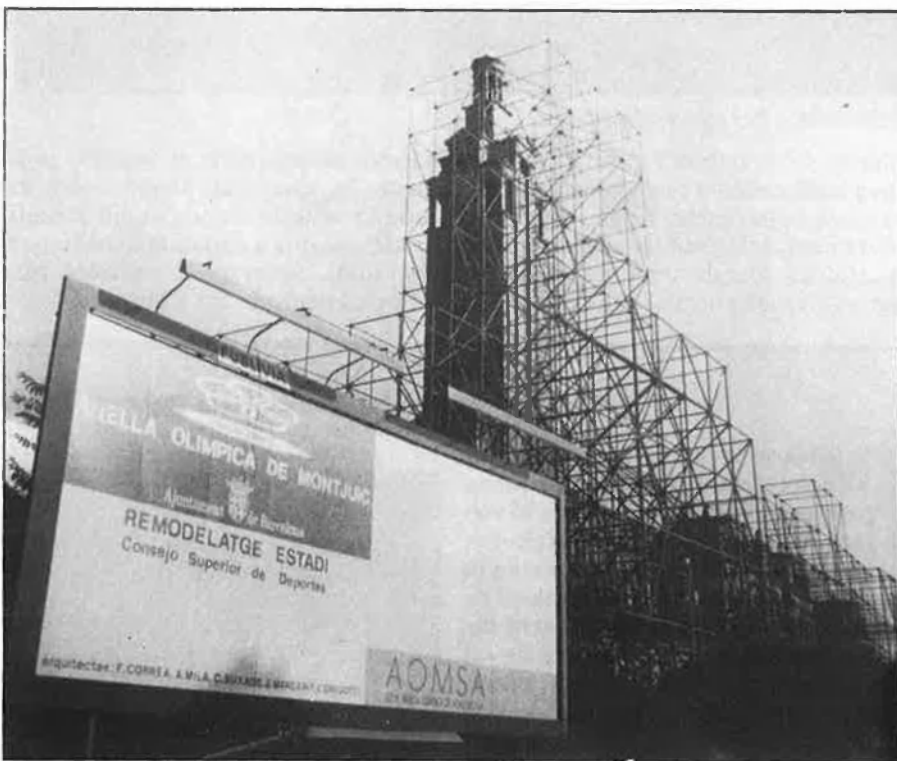
Les reivindicacions presentades davant la patronal l'any 84 no tenien com a petició única la regularització del règim contractual, si bé aquest n'era el punt bàsic. Les altres demandes, reducció de la jornada laboral, increment de la representativitat dels sindicats i un augment de la seguretat en el lloc de treball, foren ateses. Així, la manera de contractar esdevingué l'eix que ha vertebrat les protestes dels últims quatre anys.

Com en tants altres casos, en el tant per cent hi ha la solució. Un contracte de sis mesos o més, o un de fix d'obra

(el contracte i la construcció que s'estigui fent tenen la mateixa durada) donen dret a una indemnització del 4,5% del que s'està cobrant. Qualsevol altre contracte no dóna dret a cap mena d'indemnització. D'altra banda, llogar treballadors per temporades curtes per-

filosofia dels serveis mínims. També digué que les obres que allà es feien no eren tan urgents perquè decretessin l'obligatorietat de treballar-hi.

Però els mesos passen i sembla que les obres segueixen de la mateixa manera. Potser per això, el COOB ha preparat un informe tècnic sobre les repercussions socials i econòmiques que provocaria el manteniment de la convocatòria de vaga i l'ha presentat a la Generalitat, acompanyant-lo d'una

Tot i que sembla nou, el conflicte de la construcció de l'anella olímpica porta ja quatre anys sense resoldre's.

met adaptar la plantilla a les necessitats de cada moment, incrementant-la o disminuint-la segons el volum de feina que hi hagi. Val a dir que la patronal empra, segons li convé, les dues formes de contracte.

El colp del COOB

Tot i que entre els sindicats i la patronal les converses s'han mantingut de manera continuada, sense que el conflicte s'hagi resolt, és la Generalitat qui pronuncia l'última paraula. El que ara passa ja s'havia considerat com a possible solució a principis del juny denguany. En aquell moment, **Rafael Ortíz**, l'actual àrbitre designat per la Generalitat, declarà que el cas de l'Anella Olímpica no encaixava en la

sol·licitud d'arbitratge. Aquests documents han estat acceptats i s'ha actuat en conseqüència. No obstant això, tan sols és una fugida endavant.

Els sindicats han de desconvocar la vaga prevista, que ara seria il·legal, i acceptar el que l'arbitratge els dicti. D'altra banda, la patronal també ha d'assumir la seva part. Però això no soluciona el conflicte.

CCOO i UGT recorreran la sentència davant el govern de Madrid, qui en última instància pot invalidar l'arbitratge de la Generalitat. No obstant això, mentre no es fa pública la decisió última, la gent del COOB haurà aconseguit els seus propòsits. Les vagues hauran estat desconvocades i les obres seguiran endavant. □